

Nr 12.

Av herr **Wickman**, om tillägg till sista stycket av 4 kap. 11 § 2 mom. i förordningen angående bevilning av fast egendom samt av inkomst.

Uti bevilningsförordningens 4 kap. 11 § 2 mom. c. sista stycket stadgas: »I det fall, att ersättning för särskilda med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 § 1 mom. förmåles, blivit av staten särskilt anvisad, får likväl avdrag för kostnaden icke äga rum.»

Denna bestämmelse strider i sitt nuvarande skick emot den anda, som i övrigt kännetecknar bevilningsförordningen.

En kassör, som exempelvis på förordnande en dag sköter kassörstjänst, har i felräkningspenningar efter kronor 1,000: — per år kronor 2: 74 öre per dag. Råkar han denna dag förlora exempelvis kronor 1,000: — eller kassören under arbetsåret råkar förlora det dubbla beloppet mot vad han erhåller i felräkningspenningar, äger han icke vid beskattningen göra avdrag för hela den gjorda förlusten utan endast för de kronor 1,000: —, vartill felräkningspenningarne äro särskilt anvisade.

Har däremot ingen förlust under året inträffat, så beskattas även felräkningspenningarne. Av det anförda torde framgå, att denna punkt strider mot lagens anda samt att den medför stor orättvisa mot de tjänstemän, som drabbas av densamma.

Jag tillåter mig därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring,
att det anmärkta missförhållandet undanröjes,

genom följande tillägg till 4 kap. 11 § 2 mom. sista stycket bevillningsförordningen:

Dock att där kostnaden i fråga är större än den av staten anvisade ersättningen avdrag må ske för det belopp, varmed kostnaden överstigit ersättningen.

Stockholm den 15 januari 1918.

C. G. T. Wickman.